

כשנמאס לאחד מסריסי אחשוורוש,
הוא בא לפרוק תסכול במכולת של שוש.
"עוד פעם משתה? שוב דופקים את הראש?
נמאס לי מכל זה, החלטתי לפרוש".
שושנה חייכה ואמרה לו: "בוא'נה,
מה זה משתה? זה קטן על חרבונה.
מצידיך, שהמלך ישתכר ויישן.
הוא כולה קוץ, ואתה השושן!"
אז חרבונה חזר, למלך הוא ייעץ,
והמן בזכותו נתלה על העץ.

כשליהודים הייתה אורה ושמחה,
שושנה כבר הייתה כמעט מנוחה.
על ערש הדווי היא אמרה לפייטן:
"אנא, עשה עמי חסד קטן.
אלמונים שכמותי לא כתובים במגילה,
ובכל זאת, תכתוב בשבילנו מילה".
תהה הפייטן: "אבל מה לכתוב?
כיפאק לשושנה? שושנת יעקב?"
ומאז ועד היום צוהלים ושמחים
כל עמך ישראל, השושנים בין החוחים.

בעודה עומדת במטבח ומבשלת,
שושנה שמעה דפיקה עזה בדלת:
"זאת אני, אסתי, השכנה מלמטה,
שני סריסים פה. בגתא ואבגתא.
רוצים שאגיע לארמון המלוכה...
אפשר להסתתר אצלך, מתחת לשמיכה?"
"חמודה", אמרה שוש, "חבל להסתתר.
צריך בארמון אחת כמו אסתר.
לכי על זה, בלי תירוצים.
שושן יכול לפרוח גם בין הקוצים".
אסתר חזרה הביתה, ובתוך דקה –
נלקחה לארמון, שם הפכה למלכה.

כשהכריזו בעיר על תפילה המונית,
לא כל השכנים זרמו עם התוכנית.
ניקיונות לפסח, מיגרנה, נזלת...
רק שושק'ה עברה מדלת לדלת:
"יאללה, תגיעו, רק לכמה דקות.
גם לי יש מטבח וחצי לנקות.
העם צריך שנצא – אז יוצאים,
החכמה היא לפרוח כשיש קצת קוצים".
אז הם באו לתפילה, לסליחות והושענא,
כי אף אחד לא אומר "לא" לשושנה.

(כתיבה: חיים אקשטיין)

שושנת יעקב צהלה ושמחה

בשמעם יחד שירי שושנים:

haotiyot.com/purim-shoshana

מאחלים פורים שמח וסוג בשושנים!

מְשַׁפַּחַת _____